

# CANDELA

Iese odată pe lună în comuna Valea-Lungă, Jud. Dâmbovița

ABONAMENTUL 4 LEI PE AN

## Dumnezeu se împotrivește răufăcătorilor El ridică pe cel iubit al său

În timpul din urmă, Mitropolitul Primat D. D. Dr. Konon, de prea multă muncă și oboseală, de bătrânețe și supărări, din încercarea lui Dumnezeu, căzuse greu bolnav. Fiii săi duhovnicești drept credincioși se îngrijiau, față de zvonurile ce se răspândiau prin toate zările și pe la toate colțurile ulițelor, de o criză mitropolitană, în prezua evenimentelor grave prin cari țara noastră avea să treacă.

Vrășmașii noștri ca neam și ca credință, prin presa lor coruptă și de ocazie, ni sporiau durerea prin fel de fel de atacuri la adresa Primatului suferind.

Chiar persoane din Cler, care se bucuraseră de sprijinul Mitropolitului pus la încercare, erau în așteptarea desnodământului fatal, pe care îi credeau inevitabil pentru Mitropolitul și binefăcătorul lor.

Chirlarhi și camarilele lor, făceau fel de fel de conjecturi și pariuri asupra succesiunii mitropolitane, care îi făcea pe toți să zâmbescă și să poftiască.

În sfârșit, după cuvântul psalmistului „Împreună șoptiau cei cari-L urau pe „Mitropolitul Konon“, cu acei cari era în pace și se încredea în el, cu acei cari îi mâncau pâinea, și toți ridicaseră călcâiul asupra lui“.

Dar Dumnezeu, în marea sa milostivire pentru neamul nostru, în clipa de față, nu a ascultat sfatul și ruga răucredincioșilor. El a ridicat lădată tot sfatul celor răi și

s'a pus lor în potrivă. Mitropolitul Primat s'a iăcut perfect sănătos, s'a tămăduit complet de boala, care vrășmașilor săi fără credință în Dumnezeu, li se părea iremediabilă și a prezidat cu tact și cu demnitate ședințele și ale Consistoriului superior și ale Sfântului Sinod, și prin ajutorul celui de sus, va presida și actul cel mare din viața și istoria neamului românesc: Intregirea României.

Azi, după însănătoșirea Mitropolitului Primat, drept credincioșii mulțămitori lui Dumnezeu pentru această binefacere, zâmbesc fericiți, iar răii și viclenii spumega și se sfășie întru inimile lor.

Mitropolitul Primat D. D. Konon poate acum, ca și psalmistul, să cânte lui Dumnezeu: „În aceasta cunosc că ai plăcere de mine, că neamicii mei nu s'au veselit că ai plăcere de mine, că neamicii mei nu s'au veselit de nenorocirea mea. Tu m'ai sprijinit și m'ai pus înaintea feșii tale.“

Pr. Cernea

## Terorismul dela teologie

Până acum a fost cum a fost. Dela venirea Arhiepiscopului Vartolomei însă, ca profesor la facultatea de teologie, zarea acestei școli bisericesti s'a posomorât cu totul. S'au introdus așa obiceiuri, în ceace privește tratarea studenților, încât mai degrabă ai putea-o numi facultate polițienească.

E adevărat că bine n'a mers ea teologia nici înainte. Năravuri vechi, aduse și susținute de profesori de tristă memorie și de și mai tristă actuațitate, n'au lăsat-o să prospereze.

Dar chiar așa ca acum, n'a fost. Când atitudinea studenților n'a plăcut mai marilor lor, n'au fost scutiți de lovituri. Au scăpat însă mult mai iertin.

Așa a fost cazul cu ocuparea catedrei de istoria Bisericii române în trecut. Studenții au avut rolul lor și atunci. Au plătit cu câteva trânteli la examen — și atât.

De data aceasta însă, a fost vai și amar pentru studenți, din cauza unui articol din *Neamul românesc*, prin care se stigmatiza felul cum își fac datoria unii profesori dela facultatea de teologie.

A căzut blănatul pe un student, care a trebuit să roage pe d. Iorga să declare că nu e al lui, al studentului, articolul învinovat. Arhiepiscopul Vartolomei îl amenințase și-l îngrozise. Și ca tot omul pătimaș și furios, căruia i se face negru înaintea ochilor, Prea Sf. Sa n'a mai judecat. „Tu ești, tu ai fost, tu scrii la *Neamul românesc*“.

Pune mâna pe unul, și acela e. Prea Sfințitul are un chip special de a-și crea siguranța în anumite materii. Decretează un vinovat, și atunci se înțelege că acela trebuie să fie vinovatul.

Curând după aceea, un număr de studenți s'au adunat la facultate pentru a discuta supărarea făcută Arhiepiscopului Vartolomei, profesorul lor. De bună seamă, pentru studenți chestiunea nu se pune numai dacă cele imputate profesorului sunt drepte sau nedrepte. Ei trebuie să-și iubească maestrul. Iubirea nu caută rațiuni, ea trebuie să treacă peste alte considerațiuni mai reci și mai grave. Deci manifestarea acelei părți din studenți, care au manifestat pentru profesorii lor, trebuie judecată după aceasta considerațiune. Să n'o luăm nici ca un *pro*, nici ca un *contra* chestiunii în sine.

S'a compus o mișcare de simpatie către profesor. Dar n'au iscălit-o cu toții.

Atunci s'a început goana în contra celor ce n'au iscălit.

De aici începe a băntui terorismul. Manifestat față de studentul bănuț că ar fi scris la *Neamul românesc*, de aci înainte se dezlănțui cu furie în contra unui număr mai mare.

Liberi au fost studenții să se intrunească, să delibereze și să manifesteze pentru profesorul lor. Dar o manifestare liberă pentru unii nu poate fi o manifestare impusă și multă



pentru alții. Ea numai în acest caz rămâne demnă și cinstită, dacă e liberă și spontană. Bala imuna cuiva într-o direcție, — slobod. Dar să nu se îngue altuia un sentiment pe care nu-l are, căci atunci e tiranie și regim terorist.

Și afară de aceasta, manifestarea e a studenților, nu a altora. Deci ce căuta Arhiepiscopul Vartolomei de se amesteca într-o așa? De ce se introducea în chestiuni pe care nu avea dreptul să le influențeze?

Și iarăși: Ce valoare mai are o manifestare, dacă e patronată și mânată de cel în interesul căruia e făcută?

Nu e nici frumos, nici cinstit!

— Dar de ce învinovățiți pe Arhiepiscopul Vartolomei degeaba? Ce-a făcut?

— Ce-a făcut?... Apoi era tocmai epoca iscăliturii caietelor de cursuri, și n'a vrut să le iscălească pe ale celor ce n'au iscălit moșiunea.

Scriem acest lucru, și de și-l știm de multă vreme, rămânem uimiți de enormitatea lui. E atât de ciudată procedura, că trebuie să te miri de atâtea ori, de câte ori îți amintești faptul.

Căci caietele de prezență la cursuri se iscălesc după prezența la cursuri, nu după alte considerațiuni. Ce are a face că am iscălit sau nu o moșiune, cu prezența mea la cursuri? Am fost prezent, prin nimic nu mi se poate refuza iscălitura, fiindcă ea se dă după prezență ori absență, nu după altceva.

Acesta e un amestec de chestiuni nu numai regretabil, ci și interesat, necinstit și nedemn. Prin el se dă a se înțelege studenților că datoria lor de studenți atârna nu de comportarea lor în materie strict școlară, ci de chestiuni străine învățământului.

Se introduce o normă de clasare a studenților, nu după criterii școlare, ci după considerațiuni personale, interesate și cu totul străine de învățământ.

Prin urmare Arhiepiscopul Vartolomei își face din rolul său de profesor o unealtă de apăsare și arbitrar, un obiect de constrângere a conștiințelor, în folosul său personal.

Triste mijloace de a forma caracter, pregătite pentru proștii!

Vă să zică o primă abatere dela datorie a noului profesor dela facultatea noastră teologică e că nu vrea să confirme prin iscălitura prezența celor ce au fost de față la cursurile sale.

Dar acesta e un drept al lor, care nu li se poate refuza. Ei au dreptul să li se confirme prezența la cursurile la care au fost prezenți. Acesta nu e un act care ar atârna de bunăvoința unui profesor, ci e dreptul studentului, după regulament. O atare iscălitură nu se poate refuza decât celui ce n'a fost la cursuri. Nimic pe lume nu dă profesorului dreptul să refuze iscălitura pentru alte considerațiuni.

Aceea e iscălitura pentru prezență, Prea Sfinție, nu pentru iscălitura de moșiuni.

Când se vor introduce prin regulament is-

călituri și pentru semnare de moșiuni, numai atunci va putea Arhiepiscopul Vartolomei să refuze iscălitura celor ce n'au semnat moșiunea. Până atunci, orice refuz e un abuz de putere, un refuz de serviciu, care se pedepsește de lege, și se înșală amar arhiepiscopul, dacă crede că va putea ține pe studenți la carantină după sufletul său de Bulgar hain.

Dar nu s'a oprit aici. Plecat pe acest drum, a continuat cu actele de terorism. A strigat către studenții care n'au iscălit moșiunea, că ei se află în serviciul unor persoane care urmăresc scopuri ascunse<sup>1)</sup>; care nu-și fac datoria; care scot fol de agitație (d. Iorga); că le va iscăli caietele la lunie (după care regulă și drept?); că va face un examen sever; că le va face un examen de conștiință.

În spusele sale, e atâtă clocot de arhierescă și creștinească mânie, că numai așa ne putem explica această totală uitare de sine, pentru a rosti asemenea absurdități și a exprima niște gânduri contra cărora trebuiesc luate măsuri.

Căci prin aceste izbucniri ale sale, Prea Sfinția Sa își arogă un rol și drepturi pe care nu le are. Mănosul arhieresc e profesor de Noul Testament și nu poate eși din cadrul studiului său pentru a face altceva. Prea Sf. Sa nu poate face examen de conștiință, căci la facultate e numai profesor, nu duhovnic. Aceste amenințări cu examene de conștiință sunt tentative de intimidare, sunt o arbitrară esire din limitele obiectului său, sunt un atentat imoral contra conștiinței studenților în teologie, sunt un mijloc de a exercita o apăsare asupra lor, un act de punere în lanțuri a conștiinței.

Chiar când ar fi cineva duhovnic, și nu se poate impune unui credincios pentru a căpăta mărturisirea lui. Dar când ești numai profesor, după care drept treci la rolul de duhovnic? Ai terminat cu ce aveai de făcut ca profesor? Nu și-a mai rămas nimic de tratat din materia Noului Testament, și acum te-a prins dragul să te faci duhovnic?

Las'o mai încel, Prea Sfinție. Nu te antrena în lucruri din care nu poți eși cu obraz curat. Mărginește-te la cât ai dreptul, și nu fi tiran, cum facultatea de teologie, cu toate relele ei de până acum, încă n'a cunoscut unul la fel. Vezi că nu-ți faci cursurile câte le ai. Nu-ți lua roluri care nu intră în considerațiunile cursurilor.

Și, apoi, ce înseamnă amenințarea că examenele vor fi severe? Adică nu vor fi la fel pentru toți?

Severe ori nesevere, ele trebuie să fie examene drepte. Ele trebuie să dea nota puterii și muncii fiecăruia. Să nu se pomenească de cuvântul sever ca de o amenințare, căci orice întrebare a examenului pentru alta decât pentru a constata puterea și munca studentului, e o necinste și un act de imoralitate, care nu rămâne nepedepsit. Examenele nu sunt mijloace de constrângere, ci de cercetare

1) Prea Sf. Sa nu urmărește nimic. Stă de vorbă nu pentru sine, ci numai din dragoste către Dumnezeu!

a conștiințelor cuiva. A amenința prin ele e un act de terorism, nu mijloc de învățământ teologic.

Această amenințare, nu e vorba, are și o parte de ridicul. Căci Prea Sf. Sa a fugit de examene, oridecâteori a fost vorba să ia parte la ele. Știe așa de bine materia, că se teme să dea ochi cu studenții. Deci de examene severe nu ne prea temem, căci mai degrabă cade la examen Prea Sfinția Sa. Ne-a turtit cu multa grecească pe care o știe, așa că chiar am pofti să ne măsurăm.

Deci să vie cu gândurile care le are și să vedem cine va eși cu obrazul rușinat! Oricum va veni cu întrebările învățate de acasă, mai sunt ele și chestiuni neprevăzute, în care numai decât se incurcă învățații de talia Prea Sfinției Sale.

Oriunde va ajunge însă cu gusturile sale, rămâne stabilit că acest arhieresc e un suflet de polițist, care vrea să robăască inimile studenților, în chip silnic, cu lanțuri grele pe conștiințele lor, în profitul său personal. Și când își pune în gând asemenea lucruri, până într'atât își pierde stăpânirea de sine, că se lansează în amenințări care nu sunt compatibile cu rolul său și constituie o rușine pentru o universitate.

Ceeace a făcut Prea Sf. Sa e fapta unui om care și-a pierdut sărită și nu mai vede lucrurile în starea lor reală. Altfel, cum și-ar putea lua roluri pe care nu le are și pentru care poate fi tras la răspundere?

O mare incurcătură pentru Prea Sfinția Sa e însăși gromomania care-l stăpânește. I se pare că toți trebuie să-i cadă în genunchi și să se incline înaintea talentului său. Îi vine cam ciudat la socoteală, când vede că lumea nu se prea sperle. Crede că e o nedreptate care i se face și, în mâna sa, îi mai ține marginile bunului simț. Din această pricină, i se pare că studenții fac prea puțin pentru Prea Sfinția Sa. Manifestările lor le ia ca un drept care i s'ar cuveni, și de aci atâtea mânie pentru cei ce pretind că au o libertate de acțiune pe care nimenea nu le-o poate lua.

Noi protestăm contra acestei tiranii papale și declarăm că vom reveni, fiindcă mai avem multe de răfuit.

Academic

## Nenorocirea lui Cernăianu

Trebuie să recunoaștem un lucru: Acest individ are un meșteșug care poate fi admirat: înțelege naivitatea oamenilor, știe cum să-i ia, ca să facă impresie. Spune lucruri, pe care le știe foarte că nu sunt așa, dar le spune cu aer dulce și melancolic, spre a câștiga inimile.

Se întâlnește cu câte un cunoscător și el, cel care la ziar se arată înținută trușă și tratează chestiunile



Bisericii cu pretenții de comandant, în conversațiunea particulară se arată trist și abatut.

Nu e așa în realitate, ci numai se prefăce spre a produce efect. E un joc psihologic care poate prinde la unii proști și la cei care n'au urmărit cât de cât minciunile și potlogăriile lui.

Acuastă stare de prefăcătorie el nu și-o poate susține cu mijloace drepte și cinstite. Dar fiindcă cei mai mulți nu l-au urmărit, se servește de minciuna spre a-și susține acest rol prefăcut.

Nu de mult a adoptat și această nouă tactică și minte fără rușine spre a opere cu ea.

A găsit cu cale să pozeze a victima. Se declară nenorocit. L-a mâncat conflictul sinodal. S'a expus cu toată ardoarea, și acum trage păcatele.

Săracul om! S'a jertfit! Posteritatea trebuie să-i ridice monument!

S'a jertfit după îndemnul altora. El a mers ca oaia. Arhimandritul Scriban l-a împins — proba facsimilele —, el s'a potrivit, și acum suferă urmările docilității în mâna arhimandritului.

A fost copil fără experiență, alții și-au făcut jocul cu el. A lucrat cu inima nevinovată și fără a-și da seamă la ce scopuri servea în mâinile dibace ale mentorilor lui.

Și a rămas nenorocit săracul! Din toată turbăciunea ochilor lui de hienă și cu înfașisări ca ale unui alcoolic inveterat, nu mai rămâne nimic. O blândeță de inger se depune pe chipul feroce, iar ceafa, proeminenta ceafa de măcelar, dispăre. Devine blând ca oaia și-și plânge soarta.

O, bietul om! Ce i-a fost dat să pata! Merită compătimit.

Și așa, cu chip prefăcut și aere de jertfa, omul caută efect.

Nu știm de reușește. De prins știm însă că nu-l prinde, fiindcă chipul de bestie nu și-l poate schimba.

Dar e cu puțință să pacalească pe unii, care știu despre el ceva ca prin vis. Cei care, ca Parintele D. Georgescu, îl știu mai de aproape, îl sfătuiesc să-și cumpere frânghie de spânzurat (A se vedea *Gazeta preoților*).

Fiindcă însă nu toți urmăresc faptele de aproape, credem că vor fi și magiți, care se lasă induși spre mila.

«L-a mâncat Scriban, săracul! S'a nenorocit!»

El, om liniștit, care n'a umblat după zestre, nici n'a terminat prin sinucideri nevinovate idile amoroase; el, care umbla să se facă preot celibatar și nu trata în același timp amori cu gând de zestre, ci le băga pe amândouă într'o oală; el, care n'a sarit să bată popii, nici jucăuș de circ n'a fost; el, care în *frica Domnului* și-a lucrat teza de licență și n'a furat cuprinsul după nimenea, cum au făcut Atanasie Mironescu și autorii *Micii Biblii*; el, care-și vedea în tăcere de treburile lui și se gândea să se facă preot într'o parohie liniștită, — el a fost scos din pacea lui prin momeli satanice, l s'a speculat naivitatea și a fost bagat în vâltoarea unui conflict din care a eșit fript!

O minți diabolice, care ați pus mâna pe un copil nevinovat, voi veți răspunde înaintea lui Dumnezeu de nenorocirea în care l-ați bagat!

Așa cu mielul Cernaianu. El s'a făcut, fără să vrea, apostolul unei cauze care nu era a lui și care a folosit numai altora. Aceia l-au speculat și l-au adus în stare în care este!

Dați-i doi gologani săracul, că greu o duce. Dar nu-i dați pentru frânghie, ca Par. Georgescu, ci milostiviți-vă de el!

Dar de mințit, minte de rupe pământul. Căci ajunge ca cineva să-și reîmprospăteze începuturile campaniei bisericesti, care a dus și la conflictul sinodal, pentru a se încredința numai decât că le spune gogonate de tot.

Intr'adevăr, cele două ziare, prin care s'a început o aprigă campanie bisericască, *Biserica română* și *Vestitorul*, au apărut spre sfârșitul lui 1908. La cea dintâi era Gomoiu, cu câțiva studenți în jurul lui, plus Cernaianu; la cel din urmă d. Teodorian, ajutat de Cernaianu.

În acest timp, Arhimandritul Scriban era încă în străinatate. El n'a venit în țară decât abea șase luni după aparițiunea *Bisericii române* și cinci luni după aparițiunea *Vestitorului*, în Aprilie 1909, când a și fost numit director la Seminarul Central.

Atunci cum i-a îndemnat el să înfrînteze ziarele?

Chiar luând de adevărate toate

câte le spune Cernaianu în afirmațiile lui, că arhimandritul a scris la aceste foi, n'ar urma altceva decât că Par. Scriban a scris la niște foi deja existente, la aparițiunea cărora nu contribuise cu nimic.

Dar ce-i trebuie lui Cernaianu să spue adevărul! El vrea să mintă, și pace!

Ce vroiți, dacă are nevoie omul să producă efect!

Adevărul însă e numai cum îl spunem noi, fiindcă așa stau faptele și nu se pot întoarce.

Dacă s'a nenorocit, s'a nenorocit singur fiindcăși-a făcut de cap.

Să presupunem că Arhimandritul Scriban l-a împins și era motorul întregii acțiuni, iar el era numai momlia Cernaianu, care făcea pe sluga la tipografie și la chloșcuri pentru a împărți folle și a scrie benzile pentru abonați. El trebuia să se dezvaluiască în starea de momie, odată ce influența arhimandritului a încetat. Noi însă vedem că el continuă cu aceeași bestialitate și acum, ca și la început. Ba încă observăm că s'a perfecționat în sistem.

Deci același acțiune continuă și fără Arhimandritul Scriban. Probă că nu era nevoie de el ca să înceapă.

Și afara de aceasta, acum mai ies la iveală altele: Destăinuirea lui Cernaianu, făcută în 1912 în *România creștină* (An. I, nr. 26-27) că unui arhieriei îl îndemneau la faptele sale și-l plăteau pentru aceasta. Da și numele Arhierelui Evghenle, ca unul din cei ce dădeau ajutoare și îndemneau.

Probă că acesta e adevărul, e că acum are interes să ascundă această mărturisire proprie, după cum se arată în *Candela* din Mai a. c.

De ce atâta grijă de a ascunde acest fapt, dacă el nu e adevărat, dacă el nu există?

Ca să încheiem, vom spune că noi nu vedem de loc că Cernaianu s'ar fi nenorocit. A te nenoroci, înseamnă a ajunge într'o stare mai rea decât cea la care-ți dau dreptul calitățile tale, capacitatea ta, vrednicia ta.

Are Cernaianu calități care i-ar fi dat dreptul la o situațiune mai bună decât pe care o are acum?

Cu gemenii perversi care se afla în sufletul său, cu apucăturile sale de



speculant mincinos, perfid, vânitor de zestre, care au dus la sinuciderea Eugeniei Bărbulescu și cerând în același timp să fie făcut preot celibatar la biserica Sf. Vineri Herasca, — credem că locul său nu e între oamenii ca lumea și nici în mijlocul unei societăți care l' lasă să se miște slobod. Par. D. Georgescu l'a spus prea bine că n'are altceva de făcut decât să se spânzure.

Prin urmare acest individ e mai bine decât ar merita să fie și nu are de ce se plânge. Unblă slobod printre toți; e primit în toate părțile; i se deschid ușile; până mai deunăzi i se daduse liber-parcurs pe Căile Ferate; se plimbă cu arhierul pe stradă, e în solda unor arhierul, cum însuși declară; stă cu arhierul la masă, cum a fost la Lupșani-lalomlța cu Arhierul Evghenie, care i-a adus elogii, cu toate că Cernăianu spusese despre Prea Sf. Sa că e om cu «conștiința îndobitocită». Toți îl au în cinste, i se răsplătește cu rau pentru bine. Ce vrea mai mult? Insuși Parintele Gherman scrie cuvinte care tind a înălța persoana și acțiunea onoratului Cernăianu.

Ce? nu e mulțumit? Vrea ceva peste aceasta? Nu-i ajunge că a ajuns mai mare decât d. Tache Ionescu? Nu se simte măgulit de faptul că d. Dr. Chiricescu e nevoit să-și lase șeful politic și să se vada nevoit de a urma lui Cernăianu?

Când a ajuns la atâta trecere și la atâta putere, până la a fi pe punctul de a numi profesori univerisitari, credem că nu are de ce fi atât de nemulțumit și că e cu mult mai bine și mult mai sus decât ar merita să fie.

Cățiva nărăvași au mai rămas de nu l' se supun. Incolo, mai toți îi stau la picioare.

E un succes căpatat în scurtă vreme, pentru care mulți îl vor invidia.

P. C.

**Rugăm trimeteți  
abonamentul  
„Candela”  
Comuna Valea Lungă Jud. Dâmbovița**

## Arhierul Vartolomei la inspecție

L-a lovit dragostea de inspecție.

De vre-o trei ani are însărcinarea Inspectoratului seminariilor, din partea Consistoriului superior bisericesc, și niciodată nu și-a exercitat acest rol. La ședința de Luni, 11 Malu Insa, a Sfântului Sinod, a declarat că-și va lua rolul în serios și va face inspecție la cataramă.

Deci, dacă e să ne luăm după acest cuvânt, urmează că până acum nu și-a luat rolul în serios. Prea Sf. Sa a lucrat ușuratec cu această însărcinare, și Consistoriul superior ar trebui s'o incredințeze altuia, care nu abia peste trei ani își va aduce aminte să lucreze serios cu slujba care i s'a dat.

Cu alte cuvinte, singur și-a dat vot de blam că nu-și face slujba.

De altfel, ca și în altele. Căci Inspectoratul nu e singura slujă pe care, după propria sa declarațiune, a îndeplinit-o ușuratec.

L-a izbit accesul de hărnicie. Și-a făcut toate cursurile regulat. N-a lipsit de loc n'a fugit dela niciun examen, și acum, fiind anul pe sfârșite, vrea să-și mai sature hărnicia prin inspecții.

Printr'o lovitură de maestru, s'a distins însă d. Gârboviceanu. Luând motiv dela declarația arhierului Vartolomei că va face inspecții, Domnia Sa a vorbit și despre dreptul oricărui episcop de a face inspecție în școlile bisericești din eparhia sa. Ba încă a adăugat că se pot inspecta și profesorii dela facultatea de teologie, spre a se vedea cum își fac datoria, ce propun studenților de pe catedre, ce pilde dau, etc.

Acesta a fost un adevărat duș pentru Arhierul Vartolomei. Căci era o aluziune la unii profesori dela teologie care nu-ș fac datoria.

Când Arhierul Vartolomei își declară intențiunea de a inspecta seminariile, administratorul Casei Bisericii, printr'o Intorsătură fericită, a adus vorba și de profesorii dela teologie care ar trebui inspectați. A fost un bobârnac și un avertisment pentru Arhierul Vartolomei, care tocmai se află în această categorie. Era ca și cum i-ar fi spus: „Da, inspectează pe alții, că cu datoriile Prea Sfinției Tale te-ai achitat de minune și nu mai este nimic de zis!”

Lovitura d-lui Gârboviceanu a fost de maestru și putem spune că a lovit unde trebuie.

Dar n'a fost de ajuns aceasta. I. P. S. Mitropolitul Primat Conon a avut și Înalt Prea Sfinția Sa un cuvânt potrivit. N'a dat voie Arhierului Vartolomei să se apuce de inspectat seminariile din eparhia Ungrovlahiei decât după ce mai târziu va cere voie la Mitropolie, pentru

fiecare inspecție izolată. Nu o voie la bloc, pentru toate cazurile, ci o voie care va trebui cerută oricând va voi să meargă în inspecție.

Cu aceasta, s'a tornat al doilea duș peste zelul târziu al Arhierului Vartolomei de a-și lua în serios rolul, pe care până acum se vede că l-a luat în ris.

Mitropolitul i-a luat libertatea mișcărilor, iar administratorul Casei Bisericii i-a făcut atent că, până să inspecteze pe alții, să-și aducă aminte că însuși Prea Sfinția Sa are nevoie de inspecție, fiindcă nu-și face datoria.

Pentru acest cuvânt, trebuie să strigăm câte un bravo de aprobare și felicitare, atât către Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Conon, cât și către d. Gârboviceanu, căci au fost într'adevăr bine inspirați și au nimerit-o de minune cu loviturile pe care le-au dat.

Si amândoi erau cu atât mai îndreptățiți să lovească precum au lovit, cu cât au văzut îndată că nu de inspecție îi era arhierului. De-i ar fi fost de aceasta, și-ar fi adus ei aminte de ea mai din vreme.

Acum trebuie să fie ceva pus la cale în conclabulele amicilor săi și, probabil, vor să dea ceva lovituri, întrebându-l rolul de inspector al seminariilor.

Poate să fie ceva plănuit contra directorului dela „Nifon”, pentru a da satisfacțiune fostului director, parintele Moșoala, care e un prieten al Arhierului Vartolomei. E posibil să se încerce ceva presiuni, pentru a scoate pe Parintele Moșoala din strînsoarea cu un în care l-a băgat Epitropia dela „Nifon”.

Poate să fie ceva contra directorului dela „Central”, pe care Arhierul Vartolomei îl iubește așa de mult, încât l-a dat totdeauna voturile în Sinod, mai seamă de când arhierul e în termenul său cu Cernăianu.

E posibil să fie ceva contra directorului dela Galați, pe care mai de mult ori arhierul și alii prieteni au căutat să înlăture, și fiindcă până acum nu s'a putut, poate au să ajungă la țintă „inspecțiile” Vlădicăi Vartolomei.

— Mă, da bănuitori mai sînteți!... toate vedeți numai intențiunile rele!...

— Apoi că de intențiuni bune să fi sigur că nu e vorba, cât va fi la mijloc arhierul care spumegă vrășmaș și vada venin! De aceasta sîntem prea încordințați!

Așteptăm și noi să-l vedem la lucru pentru a ne apuca și noi de inspectat, recomandată de d. Gârboviceanu, slujba sa dela facultate și la cea trecută dela Casa Bisericii, ilustrată frumos de demisia fostului său funcționar, d. Coș...



## Studentii Teologi și Serviciul Militar

**Mergerea studenților la Arhiepiscopul Vartolomei. — Deziluzia lor. — Arhiepiscopul Vartolomei contra canoanelor. — O nepotrivire.**

Fiind amenințați de a vedea legea recrutării călcată față de ei, studenții în teologie au pornit cu stăruința la mai multe persoane însemnate din Biserică, pentruca măsurile militare, care se iau acum, să nu-i scoată din situațiunea legală pe care o au.

S'au dus la d. Gârboviceanu, și apoi la Arhiepiscopul Vartolomei.

Este o vorbă românească: La părul lăudat să nu te duci cu sacul mare.

Așa li s'a întâmplat și studenților cu mergerea lor la numitul arhiepiscop.

Se vor fi așteptat să găsească un sprijin însemnat; se vor fi așteptat să găsească înțelegerea situațiunii lor; se vor fi așteptat să găsească o bună îndrumare, o idee fericită, care să-i scutească de alergătură zădarnică... Nimic! Arhiepiscopul a fost împotriva tuturor așteptărilor, lipsit chiar și de mentalitatea creștină, pe care te-ai fi așteptat s'o găsești.

În definitiv ce spuneau studenții?

„Suntem în pragul preoției. Acum însă merge vorba să fim încorporați și, poate, băgați în foc. Nu ne lepădam de nimic din celace e cu dreptul să facem. Dar noi, dacă ne întorcem din companie, după ce am fost combatanți în război, nu mai putem deveni preoți. Episcopii și Mitropoliții pot refuza hirotonia noastră fiind că nu ne mai aflăm în calitatea morală prin care să putem primi preoția. Deci noi suntem zdruncinați nu numai pe timpul războiului, ci și pe timpul păcii!“

Armata are nevoie nu numai de combatanți, ci și de mulți alții care să ajute combatanților în lupta lor. Foarte mulți ajută armatei din însăși slujba pe care o au, și sunt mobilizați pe chiar locul unde se află. Așa e cu calea ferată, unde funcționarii rămân la locul lor. Astfel, fiecare poate sluji armatei, pe cât posibil, din însăși slujba pe care o are, cum e cu medicinistii.

Asemenea se putea face cu teologii, întrebându-se, fie în servicii de îngrijire fizică, fie suflându-se, în legătură cu serviciul militar. În acest caz, ei ar fi servit armatei din însăși chemarea pe care o au și fără să-și aducă o stingherală în ocupațiunea lor viitoare.

Vă să zică ei nu cereau cai verzi pe pereți, și situațiunea lor se putea aranja într'un chip foarte mulțumitor. Aceasta cu atât mai mult, cu cât ei sunt o cantitate neglijabilă din punct de vedere militar. Dacă se vor ridica la 2-300 de oameni, cu seminaristii mobilizați cu tot.

Arhiepiscopul Vartolomei a vrut să facă pe omul mai catolic decât Papa. Nici n'a vrut să știe de condițiunile canonice și considerațiunile creștine. A spus că nu au nicio valoare canoanele (pe care a jurat la hirotonia de arhiepiscop că le va ține), fiindcă sunt dintr'o vreme veche. Acum sunt cu totul alte considerațiuni, și ei trebuie să puie arma pe umăr și să se ducă la atac.

— Da, Prea Sfinția Voastră puteți spune așa, au zis studenții. Dar dacă alți arhiepiscopi, episcopi și mitropoliți au să zică altfel și i au să refuze de a ne hirotoni? Canoanele pot fi declarate de vechituri de cine vrea. Ele însă nu sunt mai puțin decât legea organică a Bisericii, și cine va voi să le observe, le va observa. Dacă episcopii le vor observa față de noi și vor refuza să le calce?

La această întrebare deadreptul, Arhiepiscopul Vartolomei a rămas puțin pe gânduri. Dar îndată a răspuns: „Nu se poate să le observe. Gândiți-vă dumneavoastră: e cu putință să vă sustrageți dela serviciul militar?“

Văzând că nu au cu cine vorbi și că socotințele creștine nu au nici o valoare pentru Arhiepiscopul Vartolomei, studenții au plecat. Dar au plecat mârniți și trăsniți că au putut găsi un arhiepiscop atât de profund lepădat de ce înseamnă însăși organizarea și vederile Bisericii!

A fost un exemplu dezastros, exemplu din acelea care iau studenților orice dor și orice plăcere de a mai intra să servească convingerile bisericesti, de care și arhiepiscopii se leapădă.

Aceste declarațiuni însă ale Arhiepiscopului Vartolomei se pun în legătură

cu părenile altui personajiu, care tocmai face mare caz de canoane: Părintele Gherman, pretendent la catedra de istoria Bisericii românești la facultatea noastră de teologie.

Arhiepiscopul Vartolomei dă tot sprijinul său acestui preot. Ei par a se înțelege de minune și a face parte dintr'un grup bisericesc cu aceleași vederi.

Dar ce fel au aceleași vederi, când în mentalitatea lor sunt diferențe atât de adânci? Preotul Gherman s'a amestecat în conflictul bisericesc de la noi în timpul Mitropolitului Alanasle. A luat partea Episcopului Saffirin și s'a declarat hotărât apărător al canoanelor. Venit la noi din Bucovina, a scris diferite broșuri, răstându și neclintit aceleași convingeri de cinstire a canoanelor și aducând critice necruțătoare celor care n'au intrat în vederile Sfinției Sale.

De sigur, ideile Arhiepiscopului Vartolomei nu pot fi nici ele împărtășite de Preotul Gherman. Cel dintâi crede că trebuie dat cu piciorul în toate canoanele, cel din urmă face cel mai mare caz de călcarea lor.

Cum se împacă între ei oameni cu vederi atât de potrivnice, oameni care nu sunt din ramuri deosebite, ci din aceeași ramură, și putând ajunge deseori la aspre divergențe de vederi?

Preotul Gherman e vrășmaș tuturor celor ce cred altfel decât el în materie bisericească. Cum de nu e vrășmaș al Arhiepiscopului Vartolomei și cum pot sta amândoi așa de aproape, în conciliabile care privesc starea și oronjarea Bisericii?

Studenții n'au mai așteptat dezlegarea enigmei, fiindcă atâta lucru au putut înțelege și ei, că atitudini după principii iau numai oamenii care au aceste principii în sufletul lor și practic, nu numai teoretic.

Ei au văzut că în practică arhiepiscopul n'are nimic sfânt, nici legite pe care a jurat la intrarea în arhierie, și de aceia dă cu piciorul în ele.

De această brutalitate nu e capabil oricine însă, și au plecat scandalizați că au putut auzi astfel de cuvinte dela un arhiepiscop.

La părul lăudat să nu vă duceți cu sacul mare!



## D. Chiricescu către d. Take Ionescu

Două persoane din Biserica au fost în deosebi ajutate de către partidul tachist. Fără sprijinul acestui partid, una rămânea mult mai jos de ce este, iar alta rămânea zdrobită pe totdeauna.

Cea întâi din aceste persoane e Episcopul Sofronie, care datorește toată situațiunea sa d-lui Take Ionescu, de care însă acum nu vrea să ște de loc socoteala. Prea Sf. Sa a ținut să dovedească foarte curând că nu merita sprijinul care i s'a dat. Astăzi o recunosc pe deplin toți tachistii și le pare rău de ce au făcut.

A doua persoană e dr. Chiricescu, care rămânea definitiv zdrobit, dacă nu se milostivea d. Take Ionescu să ia chestiunea pe mână și să-l reintegreze în profesorat.

Și dr. Chiricescu însă nu s'a lăsat mai pre jos de Părintele Sofronie. A plătit în acelaș fel binefacătorului său, cu singura deosebire că Episcopul Sofronie plătește mai brutal, pe când dr. Chiricescu mai cu șiretlicul.

Am arătat în nr. trecut al revistei cum vrăjitoria d-rul Chiricescu a dat greș, în cece privește ocuparea catedrei de istoria Bisericii române la facultatea de teologie, pentru care pomăzuise pe preotul Gherman. S'a întâmplat însă că s'au mai ridicat și alte persoane cu dorul de a ocupa acea catedră, care au situațiunile destul de tari și încurca toate socotelile din ulcica cu buruieni de farmece a D-rului Chiricescu.

O persoană cu o situațiune serioasă, și care e posibil să încurce definitiv pe d-rul Chiricescu, e d. D. Stănescu, care, de asemenea, se bucură de sprijinul d-lui Take Ionescu.

Având nevoie să-și ia doctoratul în teologie, pentru a putea ocupa o catedră de facultate, d. Stănescu s'a pus pe lucru pentru a-și obține acest titlu. La facultatea de teologie însă i se fac toate greutățile, datorită instigațiunilor D-rului Chiricescu, căruia i se pare că el știa mai multă carte, când și-a luat doctoratul, decât știe d. Stănescu acum.

D. Stănescu și-a expus din capul locului către d. Take Ionescu dorința sa de a ocupa catedră de istorie, la care s'a mai înscris și când cu înființarea ei.

Văzând greutățile care i se fac, d. Stănescu s'a dus la d. Take Ionescu, pentru a-l pune în curent cu intrigile lui Chiricescu.

Chemat la d. Take Ionescu, d. Chiricescu a sters-o din București, numai ca să poată spune că n'a fost în Capitală.

Nu vrea să dea ochi cu d. Take Ionescu, ca să nu fie nevoit să susție pe d. Stănescu la teologie. De la șeful partidului însă i s'a trimis porunca nici să crănească, ci să facă bine să se execute.

Am arătat încurcătura în care a intrat Chiricescu prin aceasta și nu mai revenim. Acum vom face numai considerațiuni de altă natură:

D. Chiricescu își datorește d-lui Take Ionescu toată situațiunea lui actuală. Cu toate acestea iată-l cum își servește șeful!

Și-a meritat acest om sprijinul dat? Tachistii! pot reflecta pe ce oameni au ajutat.

P.

## Altă infamie a lui Cernăianu

În art. „O nouă potlogărie a lui Cernăianu”, din No. pe Mal al „Candelii”, am arătat cum acesta își ascunde unele mărturisiri care-l dau de gol. Făcute sub apăsarea mâniei, ele îl supără acum și vrea să le ascundă. Declarațiunile scrise în No. 26 an. II a *României Creștine*, prin care afirmă că e îndemnat de arhierul să ducă trailul pe care-l duce și că e plătit pentru aceasta, nu mai sunt convenabile acum și treduiesc scoase din circulațiune. Din pricina aceasta, și acel număr, 26 an. II, n'a fost pus în colecțiune, ca să nu mai fie citit de cineva și să vadă ce declară Cernăianu despre el însuși și contra Arhierul Evghenie, care-l îndeamnă și plătește.

Crezându-le uitate acestea, Cernăianu revine asupra relațiunilor lui cu Arhierul Evghenie vreo doi ani mai târziu, dar, de data aceasta cu alți termeni și cu alt ton. El nu se aștepta c'o să puie cineva textele alături și o să-i vadă potlogăria. Se considera la adăpost pentru cuvântul că a ascuns numărul din colecțiune.

Veni chestiunea *Micii Biblii* și cu ea se puse pe față cărdășia Evghenie-Cernăianu. Atunci îndată s'au pus față în față prin ziare ce spusese la Sinod Evghenie despre Cernăianu — calificări îngrozitoare de „vândut străinilor” și „dezechilibrat” — și s'a exprimat uimirea că arhierul poate unelti împreună cu mișelul pe care nimenea nu-l osândise mai greu ca Prea Sf. Sa la Sinod.

Această demascare repetată nu era de loc după cheful lui Cernăianu. Era prea izbitor pentru toți ochii că oamenii aceștia sunt niște căini turbați, uniți momentan pentru vre-un interes comun. Calificarea aceasta grozavă în plin Sinod nu-l aranja de loc, și deci trebuia să caute o explicare pentru cuvintele aspre rostite de Arhierul Evghenie în contra sa.

El, care, în No. 26 din an. II, numise pe acest arhieru om „cu cunoștința îndobitocită”, fiindcă-l osândise greu în Sinod, acum căuta explicații mult mai blânde și mai favorabile sieși. Îl trebuia să încunjure de oare-

care stîmă pe arhieru, pentru că cuvântul Prea Sfinției Sale să aibă mai multă auctritate în raportul contra *Micii Biblii*.

Atât numai că et însuși numise mai înainte pe acest arhieru om „cu cunoștința îndobitocită”. În No. 26 an. II, a *României Creștine* cuvinte care nu se puteau șterge, cu toate că numărul se putea scoate din colecțiune.

Prin scoaterea lui din colecțiune însă, se putea crede la adăpost că nu va fi prins și deci liber de acum înainte să găsească altă explicațiune pentru ocările primite de la P. S. Evghenie în Sinod. Ar fi fost minunat lucru dacă izbutea să scoată și pe arhieru cu obraz curat și nici cuvintele Prea Sfinției Sale să nu-l acopere prea greu.

Iată, deci explicația, în Nr. 5-6 an. IV a *României Creștine*.

„era dar natural, dar absolut natural ca P. S. Evghenie să ia atitudine împotriva noastră și să ne combată... Atunci când se vorbea de toți cei interesați că noi am fi... puși în serviciul catolicismului și că lupta noastră n'ar avea alt scop decât dărămarea Bisericii, — atunci când lumea nu știa ce să creadă. Lipsa oricăror dovezi împotriva noastră impunea Prea Sfințitului, care voia să ne combată, limbajul absolut aspru, absolut exagerat...”

Explicația gata: Arhierul îi ataca, fiindcă se lua după zvonuri publice. Prea Sfinția Sa credea că ei sunt agenți plătiți din mână oculte, fără ca ei să fie. Nu avea dovezi pentru aceasta. Nici ei vinovați, iar arhierul justificat. În urmări nu era pericolul de stricare a cărdășiei.

Dar ascultați minunățiile: Arhierul de asta îi ataca „aspru” și „exagerat”, fiindcă n'avea dovezi!

Curat argument de om cu ceafă groasă și cu „conștiința îndobitocită”!

Apoi, neniișorule, când n'ai dovezi, tocî din gură sau o mai nioi. E foarte ciudat ca lipsa dovezilor să le ducă la limbajul aspru și exagerat. Un asemenea limbaj se explică prin existența dovezilor, nu prin lipsa lor.

Toate bune, dar chiar și cu „explicația” lui Cernăianu sunt o sumă de lucruri care cu atât mai mult au trebuință să fie explicate. Căci dacă în 1912 Arhierul Evghenie credea că Cernăianu e vândut străinilor, prin ce a perdut această credință până la 1913, când au intrat în cărdășia contra *Micii Biblii*?... Din contra, Arhierul Evghenie știa că Cernăianu primește ajutoare oculte, după cum Cernăianu scrie singur negru pe alb în nr. 29 an. II a *României creștine* în art. nostru intitulat „O nouă potlogărie a lui Cernăianu”.

Dacă Prea Sf. Sa știa din proprie experiență că acest individ se vinde, urmează că Arhierul Evghenie nu numai credea ci și știa ceva despre Cernăianu.

Explicația cu zvonurile de catolicism nu prinde căt vreme Prea Sfințitul avea la bază o experiență personală. Numai prin această experiență se putea admite și credința că cine se vinde la unu se vinde și la altu.

Dar să ne mai întrebăm și de altele:



Dacă Arhiepiscopul Evghenie prima din partea Cernăianu la 1912 cuvintele de om „cu antiisraielăritate”, pentru calificativele pronunțate de Prea Sf. Sa la adresa acestui individ, cum se mai puteau găsi peste an și ceva numai explicațiuni firești bazate pe credința arhiepiscopului la 1912 că Cernăianu e agent catolic?

De ce n'a găsit Cernăianu aceste explicațiuni și mai înainte?

De ce două atitudini față de cuvintele arhiepiscopului la o distanță mai mică de doi ani?

De ce întâi furios contra lui destăinuind și înșuși arhiepiscopul îl îndeamnă și plătește

de ce a doua oară găsește naturale cuvintele Prea Sfinției Sale?

Dacă sunt naturale, de ce ești furios și-l ameninți că-l vine și la tuș ceasul?

E o atitudine nouă, care nu se potrivește cu cea veche. Complotul contra Micii Biblie începe să se ia altă înută față de Arhiepiscopul Evghenie și să se înlăture cea dintâi.

Dar pentru că ele sunt ireconciliabile, trebuie să se înlăture până și amintirea celei din început, și am văzut că așa se explică numărul nr. 26 an. II din colecțiunea *Românei creștine*.

Deci prin art. „altă infamie a lui Cernăianu” s-a stabilit că acest individ singur mărturisește că se vinde și că Arhiepiscopul Evghenie nu ce vorbea. Prin acesta arătăm cum a rămas în aceeași chestiune, dar față de cerce deosebite, dela un an până la altul. Cernăianu a ascuns numărul cu P. S. Evghenie; va putea ascunde și P. S. Evghenie numărul cu Cernăianu?

Orontes.

## Vătă murdărie a borfașului Cernăianu

Părintele Econom Dumitru Georgescu dela *Gazeta Preoților* face importante destăinuiri în acel ziar asupra borfașului Cernăianu.

În vreo trei ani, a fost trimisă Mitropolitului Atanasie o scrisoare anonimă, în care era batjocorit Părintele Ilie Teodorescu, preotul bisericii Amza din București. Fiind în discuție oarecare încordare între Părinții Georgescu și Teodorescu, acesta din urmă a scris pe colegul său. După oarecare discuție, în care bănuiala căzușe și pe Părintele, a rămas definitivă bănuiala că vinovatul de trimeterea anonimă e Păr. Georgescu. S'au studiat literele, în toate trăsăturile și formele lor, și s'a stabilit că Păr. Georgescu e vinovatul.

În vremea aceea, Părintele pe care căzușe în păcatul că ar fi autor al anonimei, a scris un articol — mi se pare în *Amvonul* — intitulat „Mizela”, și în care, după cât se știe, descria în culori supre pe Păr. Teodorescu, dar fără a-l numi. Oricum, lumea a știut de cine e vorba, și mai înainte de a se scrie și Părintele Teodorescu.

Mănios cum e, Părintele Ilie dela Amza a și explodat, și numai a scos o foaie volantă cu titlul „Antimizela”. Se vedea că e răspuns la articolul Părintelui Georgescu. Ba încă a reprodus în ea și anonimă și altă scrisoare a Părintelui Georgescu, pentru ca cetitorii să observe asemănerea și tragă concluziunea că tot Păr. Georgescu e și autorul anonimei. Mulți au și rămas la ideea că, evident, Păr. Georgescu nu e învinuit pe nedrept și că el e autorul.

Eu n'am crezut niciodată aceasta. Am comparat ambele scriituri și a crezut că sunt deosebiri care nu pot fi dela aceeași mână.

Oricum o fi fost, faptul a trecut și a rămas ca o amintire.

Acum de curând însă, Păr. Georgescu publică în *Gazeta Preoților* un violent art. la adresa potlogarului Cernăianu, în care arată o destăinuire pe care i-a făcut-o aceasta, că scrisoarea cu pricina plecase din cercurile lor, ale Cernăienilor, și că ei au făcut mare haz când au văzut ce a eșt din această istorie și cum s'au luat la harță cel doi preoți.

Ajunge să auzi acest fapt, pentru că să recunoști de ce infamil e capabil Cernăianu. Căci cum a fost cu puțință ca un om care face caz de purtările altora, să facă ceartă între doi oameni, să vadă pe unul învinovățit pe nedreptul, iar el să tacă și să facă haz! Acesta e, fără îndolală, om de balamuc, nu de trai între oameni. Ceata lui trimite anonime, și el se desfătează!

Și e atât de lipsit de orice simț de rușine că le spune fără a se sinchisi. Știe că a face anonime și a da naștere la turburări în relațiunile dintre oameni nu e lucru cinstit, și cu toate acestea le face.

Și nu e acesta un fapt izolat. Nemernicul a mai făcut una la fel. O spune singur în tranșa sa de ziar. Mai acum un an povestea cum a chemat la telefon pe Arhimandritul Scriban și cum a vorbit cu Prea Cuvioșia Sa dându-se drept Preotul Cernea, și apoi cu Episcopul Sofronie, dându-se drept Arhimandritul Scriban.

Aceasta e ca și cum ai trimite scrisori și ai iscăli pe altul. E curată plastografie, sau, fiindcă e vorba de vorbire, nu de scris, ar trebui să-i zicem *plastrofonie*. Oricum faptul e unul, e a te da drept altul și a face fapte în numele aceluia.

Iată ce apucături are acest individ și iată cât cinism are, căci singur își declară isprăvile.

Și după ce le face, mai are pretenția de a face morală și cenzură cu foaia sa.

Ticălos a fost și ticălos moare!

ABA.

**Plățiți abonamentul:**  
**Com. Vataa Jud. Dâmbovița**

## FELURITE

**Nazbătul din sf. Sinod.** Episcopul de tristă actualitate P. S. Sofronie al Râmnicului, cunoscut mai mult sub alte porecle decât numele său propriu, a propus în ședința dela 12 Mai a Sfințului Sinod, să se facă „o biserică umblătoare”, pentru trebuințele armatei.

Tot Sinodul a pufnit de râs.

Da cum să zic? a strigat aprins călărețul Episcop...

Gura îl duce tot spre ce e mai familiar Prea Sfinției Sale!

**Chiricescane.** — De când cu articolul din „*N. Române*” despre felul cum se fac cursurile la Facultatea de Teologie, articol care a căzut în spina studentului Daniila, profesorii Dr. Chiricescu, Arhiepiscopul Vartolomei și Dr. Dragomir Demetrescu, fac regulat apelul.

Firește, nu-l mai pot striga, când lipsesc dela cursuri. Unii gasesc totuși și atunci mijlocul de a fi iscăliți în condica de prezență.

Executând d. Ministru Duca pe d. Dr. Toma Ionescu, pentru absentele dela Facultate, s'au speriat și cel dela Teologie. Pehlivani cum sunt însă, iscălesc fără să vie.

**De ale P. S. Vartolomei.** — P. S. Sa s'a împăcat cu Părintele D. Popescu-Moșoaia. S'au sărutat la Consistoriu.

De acum nu se vor mai trimite emisari la Șoșea pentru a se spiona mișcările Arhiepiscopului.

**Idem.** P. S. Arhiepiscopul Vartolomei, face lungi primblări pe bulevardul Maria cu D-l Mariu Theodorian-Carada.

De sigur, pun la cale treburile Bisericii!

Cornolu trebuia să alba înlocuitor, —nu numai la catedră!

**De ale Părintelui D. Popescu-Moșoaia.** Sfinția Sa, a fost dat în judecată de Epitropia Seminarului Nilon pentru nereguli bănești, de cari nu se poate justifica suficient.

Procesul s'a sorocit pentru 18 Iunie.



**Idem.** — Într'o zi de Mai, Cernaianu era din parcul Carol braț la braț cu Arhiereul Vartolomei și cu Parintele Moșoaia.

Fiind-că Cernaianu era în mijloc se vede că poza a Hristos! Dar era radlos. Probabil că operase împăcarea între Arhiereul Vartolomei și Moșoaia.

Cum erau la un loc însă, reprezentau perfect legătura între puterea laică și cea duhovnicească.

Program de viitor!

**Idem.** — Marți, 12 Mai c., se aflau la Palatul Justiției Cernaianu și Parintele Moșoaia.

Discutau foarte veseli...

**Idem.** — Joi 28 Mai c., Părintele Moșoaia a suferit o aspră muștrare la Casa Bisericii, în cabinetul D-lui Administrator. Și aceasta nu între patru ochi, căci erau de față și Par. Dr. Lupaș, Protopop în Ardeal și membru corespondent al Academiei Române, precum și alte persoane,

**Quod licet Jovi, non licet bovi.** În *Dimineața* cu data de Vineri, 29 Mai c., un domn vorbește despre un Episcop care înjura într'o afacere cu un birjar.

De sigur că acela nu era Episcopul Sofronie!...

Dar fiindcă n'are nimeni din Biserică ceva cu P. S. Sa, poate face altele și mai gogonate, că tot nimic nu i se va întâmpla. Numai a zecea parte însă să le facă unul cu care au ceva mai marii Bisericii, și îndată îl vede... Sfântul.

**Părintele Gherman Cernaianu.** — În ziua de Sf. Constantin și Elena, Pr. Gherman a slujit la Biserica dela cimitirul Sf. Vineri.

Cernaianu îl conducea din Altar!

**Codțe cerealești.** — Duminică 24 Mai c., Cernaianu se primbla pe Calea Victoriei cu d. Stoian Popescu dela Casa Bisericii.

Când vor mai apărea în România Creștină acte dela Casa Bisericii, se va ști de unde vin!

**Cu ce ne vine ziua de mâni.** — Au apărut vre-o patru numere dintr'un ziar craiovean cu numele *Oltenia*. Era îndreptat în întregime în contra Episcopului Sofronie al Râmnicului, caruia lumea, prin partea locului, îi mai zice și altfel.

Ziarul a apus, fără să-și ajungă scopul, căci Episcopul a rămas pe loc, tot cu știutele lui năravuri.

Ni se spune însă că acea campanie n'a încetat de cât în fața promisiunii făcute în Craiova de către un mare demnitar bisericesc, care a recomandat răbdarea, căci Guvernul va mazili pe Episcopul Sofronie ca și pe alții, îndată ce vor liniști lucrurile.

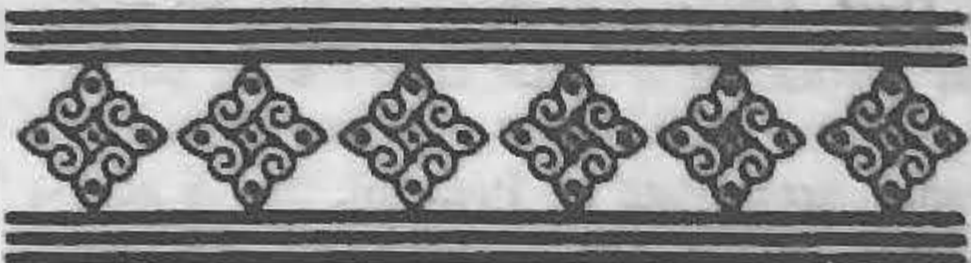
**Politicianii și Preoții.** — Un fragment dintr'o scrisoare a unul coleg:.... «Dar ce să mai adaug? E recent cazul Secretarului general dela Interne, d-l C. D. Dimitriu, care a arestat în calea Victoriei și a maltratat în cabinetul său pe eminentul preot V. G. Alexe de la Târgoviste, numai pentru că acesta și-a permis să amintească acelui politician că tatăl său, Damian Dimitriu, a venit în România de la Elada, să facă placinta și covrigi, nu pe conducătorii țării»....

Am auzit și noi de cazul acesta nenorocit și reprobabil. Noi am fost din capul locului cei mai aprigi dușmani ai *Politicii în Biserică*, după cum și ai amestecului *Preoților în Politică*.

Să nădăjduim că, prin întregirea neamului, straturile conducătoare ale țării primenindu-se cu energicele elemente valoroase românești de peste munți, toți parveniții se vor înturna în mocirla din care au eșit.

Nu neglijați a trimite abonamentul «Candela», Comuna Valea lungă, jud. Dâmbovița.

«Candela» se găsește de vânzare la Librăria A. A. Stănciulescu, B-dul Elisabeta No. 5 București.



## Tipografia

**Legătoria de Cărți**

**NICOLAE STROILĂ**

CASA VICTORIEI, No. 113, (în curtea)

Execută ori ce lucrări de aceste branșe, cu prețurile cele mai reduse  
**Instalația Electrică**



## „Sf. Treime”

**Magazin cu obiecte**

**și vestimente bisericesti**

**Str. Dr. Lueger (fosta Fântanei)**

**No. 39.**

— BUCUREȘTI —

— PREȚURI CONVENABILE —

**LIBRĂRIA**

**A.A. Stănciulescu**

Bulevardul Elisabeta, No. 5

(Palatul Eforiei)

— BUCUREȘTI —

**În totdeauna bine asortat  
și în curent cu taste nouă  
șile din țară și străinătate**

— PREȚURI CONVENABILE —